

lønningen paa Grund deraf er stegen ikke saa ganske ubetydelig. Derfor vil Gjærdet komme til at koste mere, end man fra Først af troede. Jeg skal endnu kun bemærke, hvad der ogsaa staaer i Udvalgets Betænkning, at af det Areal, som kommer til at ligge indenfor dette Trøgjærde, tilhører omtrent $\frac{1}{4}$ Staten. Man har derfor turdet haabe, at der af Statskassen vilde blive bevilget omtrent $\frac{1}{4}$ af den Sum, der udfordres til det hele Trøgjærdes Opsørelse. Jeg er imidlertid som sagt glad over, at dette Forslag er kommet frem, og at det er blevet billiget af Udvalget, og jeg skal ikke gjøre noget videregaaende Forslag i denne Henseende. Jeg vil kun tillade mig at henstille til den høitærede Justitsminister og til det høitærede Udvalg, om der ikke kunde være Anledning til inden Finantblovens tredie Behandling at overveie Sagen endnu engang.

Ernste: Med Hensyn til de under Nr. 38 og 39 stillede Endringsforslag skal jeg, da den høitærede Justitsminister allerede derom har yttret sig, kun tillade mig at komme med de Oplysninger, som det høie Thing formeentlig maa forvente fra min Side, da de angaa Island, hvor jeg i 10 Aar har opholdt mig som Stiftamtmand. Hvad Spørgsmaalet om Sagen paa Vestmanø angaaer, da troer jeg paa det Bestemteste at maatte anbefale Thinget ikke at vedtage det derom stillede Endringsforslag. Dette Lægeembede er en ikke uvigtig Post. Den er vel lille, men, saavidt jeg mindes, er der over 300 Mennesker paa den. Jeg mindes det vel ikke ganske nøie; men saameget kan jeg sige med Bestemthed, at der blandt Andet blev oprettet et frivilligt Militaircorps paa Den, som talte 70 Medlemmer, saa det vil deraf sees, at Antallet af Indvaanerne ikke kan være ringere end det, jeg anførte. Den udgjør et eget Sjøsfel med en Sjøsfelmand og en Præst. Som den høitærede Justitsminister oplyste, er der en lang Tid af Aaret, hvor Samfærdselen mellem denne Ø og Island er aldeles umulig, men selv udenfor denne Tid er det i Reglen ikke muligt for en Læge fra Island at tage ud paa Vestmanø, da, som bekjendt, enhver Læge paa Island har meget store Districter, som han ikke i længere Tid kan være borte

fra, og han aldrig kan være sikker paa, hvorkænge Reisen til Vestmanø vil vare. Der er vel kun 4 Mil dertil fra Fastlandet, men Reisen er af den Beskøffenhed, at man nok kan komme derud, men kan komme til at ligge 4—5 Uger, inden man kommer tilbage igjen. Der maa vel ogsaa tages Hensyn til, at Den, der offerer sig til Lægefaget paa denne Ø, ogsaa bør have nogen Erstatning for at komme paa et saa isoleret Sted, thi der er, som den ærede Justitsminister ogsaa oplyste, ikke Synderligt for ham at fortjene ved Lægepraxis, hvorimod der hyppigt er meget at bestille. Der er nemlig den Omstændighed ved denne Ø, at den saakaldte Vørnesyge meget hyppigt forekommer der; den hersker saa at sige stadigt paa Vestmanø, og naar der ingen Læge er, bortriver den alle Børnene. Befolkningen paa Vestmanø bestaaer derfor i Reglen meest derved, at Fiskere tage ud og bosætte sig der, ikke saameget derved, at den holdes vedlige ved Fødfler; det er fattige Fiskere, der tage derud og bosætte sig, fordi de der kunne finde Erhverv ved Fiskeri. Jeg maa derfor indstændig tilraade at lade denne Embedsmand nyde disse 100 Rd. mere, som dog viskelig ikke ere store Ting. — Hvad Stiftamtmandsstillingen paa Island angaaer, da medfører den viskelig i høiere Grad end nogensomhelst lignende Stilling i det øvrige Rige store Udgifter for Den, hvem denne Post er betroet. Uagtet hans Gage er noget høiere end for en Amtmand her i Landet, i alt Fald Begyndelsesagen, tør jeg sige, at den er saa knapt afmaalt, at det ikke er muligt for en Mand med Familie at leve deraf paa Stedet. Der maa nemlig lægges Mærke til, at han paa en Maade maa repræsentere Regjeringen der, hvilket forvolder en stor Mængde Udgifter for ham. En stor Masse Reisende fra alle Berdenshjørner komme til Island om Sommeren, og Mange komme med Anbefalinger deels fra vort Udenrigsministerium, deels fra Ministrene i et eller andet Land, og Amtmanden kan da ikke undlade at tage sig af dem. Uagtet Gagen, siden jeg forlod Den, er forøget, tør jeg dog sige, at hvad der er indstillet med Hensyn til Stiftamtmandens Gagering, at Afdraget skulde bortfalde for den Gjæld, som paahviler Embedet, ingenlunde er for Meget. Denne